

UZASADNIENIE

Powódka **B. W.** wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kwoty 2.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podała, że w dniu 27 marca 2016r. poszkodowana B. W. zgłosiła pozwanemu szkodę w pojeździe marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), objętą ubezpieczeniem AutoCasco dla klienta indywidualnego. Pozwana nie zakwestionowała swojej odpowiedzialności co do zasady i wypłaciła powódce tytułem odszkodowania kwotę 1.263,01 zł. Kwota ta jednak nie pokryła poniesionej przez powódkę szkody. Faktyczny koszt naprawy, potwierdzony prywatną kalkulacją naprawy sporządzoną na zlecenie powódki, wynosi co najmniej 5.019,36 zł . Powódka prezentowała stanowisko, że szkoda powinna być rozliczona na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 OWU **w wariantcie serwisowym** (k. 2 – 3)

Pozwana (...) **Spółka Akcyjna w W.** wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana przyznała, że łączyła ją z powódką umowa ubezpieczenia Autocasco, zawarta w tzw. wariantcie serwisowym (na rzecz powódki i M. W.). Nie kwestionowała także co do zasady swojej odpowiedzialności za skutki wypadku, jakiemu uległ pojazd powodów.

Pozwana zwróciła uwagę na fakt, że zgodnie z OWU, warunkiem wypłaty świadczenia ustalonego wg zasad obowiązujących w wariantcie serwisowym jest udokumentowanie naprawy fakturami Vat lub innymi rachunkami OWU § 17 ust. 5 i 6. W przypadku gdy ubezpieczony nie przedstawi rachunków ustalenie wysokości świadczenia następuje kosztorysowo wg zasad przyjętych dla wariantu optymalnego OWU § 17 ust.7. W wariantcie tym obowiązują odmienne zasady ustalania cen części. Umowa zawarta z powódką nie zawierała postanowień dotyczących ceny części, stąd decydujące znaczenie mają zapisy OWU.

Pozwana wskazała, że wobec nieprzedstawienia przez powódkę rachunków pozwana dokonała ustalenia wysokości szkody zgodnie z § 17 ust.7 OWU (k.19-20).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony zawarły umowę ubezpieczenia Autocasco dla klienta indywidualnego, dotyczącą pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), na rzecz jego współwłaścicieli - B. W. i M. W.. Umowa przewidywała ustalenie wysokości odszkodowania w tzw. wariantcie serwisowym.

W okresie objętym ubezpieczeniem doszło do wypadku, w wyniku którego wymieniony pojazd został uszkodzony. W dniu 29 marca 2016r. powódka zgłosiła szkodę pozwanej.

W ramach prowadzonego postępowania likwidacyjnego, pozwana sporządziła wycenę szkody w pojeździe, w której koszt naprawy brutto wyliczono na kwotę 1.263,01 zł.

Pozwana decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 1.263,01 zł.

bezsporne – potwierdzone dowodami w postaci dokumentacji fotograficznej z k. 64 odw. – 70 odw., zgłoszenia szkody w pojeździe z k. 71 – 73, kalkulacji naprawy z k. 73 odw. – 77, wydruk z k. 78 odw. - 81

W treści par. 3 pkt 73 OWU, ubezpieczony został zdefiniowany jako osoba, na rachunek której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia, ze wskazaniem, że w przypadku umowy ubezpieczenia AC jest nim właściciel pojazdu.

Zgodnie z zapisem w par. 17 ust. 2 OWU, stanowiących integralną część zawartej umowy ubezpieczenia, w przypadku szkody częściowej, koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w RP w dniu ustalenia odszkodowania.

Stosownie do treści par. 17 ust. 3 OWU, z zastrzeżeniem ust. 4, koszty naprawy pojazdu ustalane są na podstawie następujących cen części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany:

1) w wariantcie serwisowym – cen części oryginalnych serwisowych,

2) w wariantcie optymalnym:

a) cen części oryginalnych serwisowych, pomniejszonych w zależności od okresu eksploatacji pojazdu wg wymienionych wskaźników,

b) cen części oryginalnych,

c) cen części porównywalnej jakości –

- przy czym spośród dostępnych w systemach A., E. lub DAT cen części, uwzględnia się części o najniższej cenie (przy czym ceny części oryginalnych serwisowych winny być pomniejszone stosownie do treści pkt 2 a).

W razie nieprzedstawienia rachunków i faktur VAT, stosownie do treści par. 17 pkt 5 OWU, ubezpieczyciel ma obowiązek wypłacić bezsporną część odszkodowania, ustaloną na podstawie par. 17 ust. 7 OWU (m.in. z zastosowaniem cen części zamiennych zawartych w systemie A., E. lub DAT, ustalonych w wariantcie optymalnym). Dokonanie wyceny w powyższy sposób, że pozbawia ubezpieczonego możliwości ustalenia odszkodowania na zasadach określonych w par. 17 ust. 5 OWU, po przedłożeniu rachunków i faktur dotyczących naprawy pojazdu.

Szkoda całkowita została określona jako uszkodzenie pojazdu w takim zakresie, że koszty jego naprawy ustalone wg zasad określonych w par. 18 ust. 2 przekraczają 70% wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania (par. 3 pkt 63).

Sposób rozliczenia szkody jako tzw. szkody całkowitej został uregulowany w par. 18 pkt 1 – 4 OWU AC.

(dowód: wydruk OWU AC na k. 32-59)

Powódka zleciła rzeczoznawcy samochodowemu sporządzenie wyceny wysokości szkody w pojeździe, będącej rezultatem wypadku z dnia 27 marca 2016 r.

W treści prywatnej wyceny z dnia 23 kwietnia 2016 r. rzeczoznawca określił wysokość szkody na kwotę 5.019,36 zł (w tym VAT). Ponadto ustalił on wysokość kosztów naprawy na kwotę 4.080,78 zł netto.

(dowód: wycena na k. 9 verte-10)

Powołany w niniejszej sprawie biegły J. B. wyliczył wartość szkody, zgodnie z zasadami przyjętymi w OWU AC w wariantcie optymalnym, na kwotę 4.727,73 zł brutto, przy założeniu użycia do naprawy wyłącznie części, których jakość gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

dowód: opinia biegłego na k. 97-115

Brak jest podstaw do zakwestionowania autentyczności złożonych do akt sprawy dokumentów.

Sąd podzielił wnioski biegłego z zakresu mechaniki samochodowej uznając, że sporządzona przez niego opinia jest jasna, logiczna, nie nasuwa wątpliwości do swojej rzetelności. Żadna ze stron nie sformułowała zastrzeżeń do opinii, ani nie wносиła o powołanie kolejnego biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Na gruncie rozpatrywanej sprawy powodowie dochodzili od pozwanego zapłaty odszkodowania, w oparciu o łączącą strony umowę ubezpieczenia AC wraz z odsetkami za opóźnienie (art. 805 par. 1 i 2 k.c.).

Pozwana nie kwestionowała co do zasady swojej odpowiedzialności za skutki wypadku, któremu uległ pojazd powódki w dniu 27 marca 2016 r.

Przedmiotem sporu pozostawała w niniejszym postępowaniu wyłącznie wysokość odszkodowania, przysługującego powódce na podstawie zawartej z pozwaną umowy Autocasco.

Powódka prezentowała stanowisko, że wysokość szkody winna zostać ustalona w wariantcie serwisowym (taki wariant został zastrzeżony w polisie), zaś pozwana – że wobec nieprzedstawienia przez powódkę faktur i rachunków dotyczących naprawy pojazdu, rozliczenie winno nastąpić stosownie do treści par. 17 pkt 7 OWU. Zgodnie z treścią tego postanowienia, ustalenie bezspornej części odszkodowania miało następować m.in. w oparciu o stawki za roboczogodzinę ustalone w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty działające na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego lub osobę uprawnioną do korzystania z pojazdu w rozumieniu par. 3 pkt 34 OWU oraz przy zastosowaniu cen części zamiennych zawartych w systemie A., E. lub DAT, ustalonych w wariantcie optymalnym.

Należy zauważyć, że na rozprawie w dniu 16 grudnia 2016r. pełnomocnik powódki podał, że pojazd został naprawiony, zaś wedle jego wiedzy, faktura została złożona do akt sprawy. Tymczasem jednak, Sąd nie dostrzega, aby taka faktura znajdowała się w aktach niniejszej sprawy, w tym – w dołączonej kopii akt likwidacji szkody. Nie ulega wątpliwości, że ciężar dowodu w zakresie faktu wykonania naprawy oraz istnienia dokumentującej tę naprawę faktury, spoczywał na powódce (art. 6 k.c.).

Celem ustalenia wysokości szkody zgodnie z zasadami przewidzianymi w umowie ubezpieczenia AutoCasco, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej.

W treści sporządzonej opinii biegły w pierwszej kolejności wskazał, że koszt naprawy mającej na celu przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku nie przekroczyłby 70% jego wartości (9.700 zł). W związku z tym, **szkoda winna być rozliczona jako częściowa.**

Należy zauważyć, że wartość pojazdu w dniu szkody przed jej zaistnieniem nie była sporna między stronami, zaś ustalona przez biegłego wartość (9.700zł) jest zbliżona do wyliczonej przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda.

W przedmiotowej opinii biegły ustalił wysokość szkody częściowej w wariantcie optymalnym, jak i serwisowym.

Wobec faktu, iż ostatecznie powódka nie przedstawiła faktur, których dostarczenie było niezbędne ustalenia wysokości szkody w oparciu o treść par. 17 pkt 5 OWU, Sąd przyjął, że podstawę wyliczenia wartości odszkodowania stanowi par. 17 ust. 7 OWU.

Biegły zaproponował w tym zakresie dwa warianty wysokości odszkodowania.

W pierwszym wariantcie biegły nie uwzględnił jako podstawy wyliczeń cen części o tzw. porównywalnej jakości - klasy P, PJ itp. Zdaniem biegłego, pomimo deklaracji składanych przez producentów tych części, w praktyce niejednokrotnie istotnie odbiegają one jakością od cen części oryginalnych serwisowych. W związku z tym, biegły uwzględnił w tym wyliczeniu wyłącznie ceny części, których jakość pod względem technicznym gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego (sygnowane znakami O i Q). Biegły zwrócił uwagę na fakt, że OWU nie precyzuje w istocie, jakiego rodzaju części alternatywne winny być dopuszczone do ustalenia kosztu naprawy pojazdu w wariantcie optymalnym. Wyliczona w tym wariantcie wysokość kosztów naprawy wyniosła **4727,73 zł brutto.**

Na wypadek dopuszczenia do kalkulacji kosztu naprawy również cen części tzw. porównywalnej jakości - np. klasy P, PJ itp., biegły wyliczył koszt naprawy przy uwzględnieniu zasad obowiązujących w wariantcie optymalnym na kwotę **4607,57 zł brutto**.

W ocenie Sądu, istota powyższego problemu sprowadza się do rozstrzygnięcia, jak rozumieć pojęcie „części porównywalnej jakości”, zdefiniowane w par. 3 pkt 9 OWU. Z postanowienia tego wynika, że są to części zamienne, których producent zaświadcza, że są tej samej jakości co części stosowane do montażu pojazdu danej marki przez jego producenta.

Sąd stoi na stanowisku, że powyższy zapis należy uznać co najmniej za niejednoznaczny, bowiem użycie sformułowania „porównywalna jakość” może wywoływać przekonanie, że chodzi o rzeczywistą jakość części, zaś ta – wbrew zapewnieniom producenta, a zgodnie ze stanowiskiem biegłego – w przypadku części typu P, PJ itp. nie jest jakością porównywalną, a przeciwnie – istotnie odbiega od tej jakości i nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ustawy z 11 września 2015r., postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia sformułowane niejednoznacznie **interpretuje się na korzyść** ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów w związku z art. 481 par. 1 i art. 817 par. 1 k.c., Sąd uwzględnił żądanie powódki w całości, wraz z odsetkami za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 kpc (koszty zastępstwa procesowego 1200 zł + opłaty 100 zł + zaliczka na wynagrodzenie biegłego 500 zł + opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł).

W pkt III sentencji wyroku, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd obciążył pozwanego jako przegrywającego nie uiszczonymi kosztami sądowymi (nie uiszczone koszty wynagrodzenia biegłego w wysokości 720,16 zł + nie uiszczona opłata od pozwu – 74 zł).

SSR Anna Kabzińska